

Arrest

nr. 311 411 van 14 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN loco advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtoun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent afkomstig uit het dorp Banda gelegen in het district Behsud, provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, uw broer en uw zus. Uw vader werkte als verantwoordelijke radiocommunicatie in de controlepost van Daranta. U had drie paternale ooms genaamd A. G., H. K. en Kh..

U verklaarde dat u drie maanden voor u uw oom bespioneerde een relatie kreeg met uw nicht. Jullie zagen elkaar tijdens jullie relatie twee keer. De eerste keer zei ze dat ze u graag zag en zei u dat ze dat niet mocht

zeggen. De tweede keer was na ongeveer drie maanden en dan stond u aan de voordeur en kwam uw nicht naar u en besliste ze dat jullie seks moesten hebben met elkaar. U wou dit niet, maar jullie deden dit toch aan een boom vlak bij de voordeur. Drie weken later bleek dat uw nicht zwanger was en ze werd geslagen en vermoord door uw paternale oom genaamd H. K.. Uw oom kwam naar uw huis en zei dat hij u wou vermoorden omwille van wat u gedaan had met uw nicht. U was toen niet thuis. Twee of drie dagen later werd er een oplossing gevonden door middel van een bemiddeling waarbij werd beslist dat uw vader een boete moest betalen en u verder niet schuldig werd bevonden. Hierna verhuisde uw oom naar Kabul. Vijftien dagen later ging u op een avond naar uw andere paternale oom om samen te eten. Het werd laat en u had schrik om terug te keren naar huis waardoor u besliste om te blijven slapen bij uw oom. Er werd voor u een bed buiten opgemaakt, maar u kon niet slapen. Plots zag u dat uw oom naar een kelder ging. Hij bleef even weg waardoor u wou kijken of alles goed ging met hem. U ontdekte op die manier dat uw oom daar explosieven maakte en terwijl ook via radiocommunicatie sprak over het plegen van een aanslag op Kama brug in Behsud. Op dat moment kwam uw tante kijken en ze vroeg wat u daar deed. U zei niks. Vervolgens kroop u terug in uw bed en de volgende ochtend ging u heel vroeg weg om de commandant van de controlepost in Behsud in te lichten over wat u gezien had. Daar werd beslist dat u met hen moest meegaan om het huis van uw oom te tonen. Volledig vermomd ging u samen met hen naar het huis van uw oom en terwijl u in het voertuig bleef werd uw oom gearresteerd. Twee dagen later ging u op vraag van uw neven cricket spelen, maar daar aangekomen wouden ze praten met u en werd u beschuldigd van verklipping van uw oom. U probeerde te ontsnappen, maar ze sloegen u waardoor u bewusteloos werd. U was drie dagen bewusteloos en bleef vervolgens nog een week in het ziekenhuis. Op aanraden van de commandant van de controlepost van uw vader verbleef u vervolgens vijf tot zes maanden in de controlepost om daar te helpen met koken en het maken van thee. Omwille van het naderen van de machtsovername besliste uw familie dat het veiliger was om te vluchten aangezien uw oom die voor de taliban werkte nu vermoedelijk zou worden vrijgelaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de dag van de machtsovername uit Afghanistan bent gevlucht. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België, waar u op 3 april 2022 toekwam. U diende op 4 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders vluchtten mee met u naar Iran, maar enkel u reisde verder. Uw ouders werden vervolgens na een week gearresteerd en teruggestuurd naar Afghanistan. Uw vader werd bij de machtsovername gearresteerd in Afghanistan en tot op heden is er geen informatie over hem.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van uw badge, een foto van uw broer en uw vader, een foto van uw vader en u, een kopie van de documenten m.b.t. de tewerkstelling van uw vader, een foto van uw vader en zijn collega's, een foto van uw vader met nieuwe collega's, een foto van uw vader bij zijn promotie, foto's van uw vader, een kopie van uw bankkaart, een foto van u en uw jongere broer, een foto van uw vader en uw broer, een origineel attest van een hoofdwonde die u opliep en originele loonbrieven en contracten m.b.t. uw tewerkstelling in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat het moeilijk heeft met wat u in Afghanistan meemaakte (CGVS, p. 17-18). Ook zou u een druk hebben op uw hoofd, uw aandacht verliezen en last hebben van slaapproblemen (CGVS, p. 17-18). Er dient opgemerkt te worden dat u geen enkel medisch attest hebt neergelegd ter staving van deze problemen. U legde louter een attest neer waarin staat dat u ooit een hoofdwonde had, maar nergens met de vermelding dat u hieromtrent verdere problemen kent zoals het verliezen van uw aandacht. Bovendien gaf u aan dat de door u aangehaalde problemen geen probleem vormen voor het afleggen van uw persoonlijk onderhoud die dag (CGVS, p. 18). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde u zelfs dat het goed ging met u (CGVS, p. 2). Verder kende het persoonlijk onderhoud ook een normaal verloop en bevestigde u op het einde dat u al uw asielmotieven had kunnen uiteenzetten (CGVS, p. 23).

Tevens verklaarde u bij de registratie van uw verzoek bij DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie: fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 11 april 2022 werd geconcludeerd dat u 20.8 jaar was met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofdte geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u al meerderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken,

noch heeft het Commissariaat-Generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Uit niets blijkt dat u niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban en uw ooms en neven.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan stelde het CGVS vast dat u nalaat een duidelijk zicht te geven op uw werkelijke leeftijd, een elementair onderdeel van uw identiteit. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 4 april 2022 aan dat u op dat ogenblik 17 jaar was. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan wat u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 11 april 2022 reeds een leeftijd had van ouder dan achttien jaar, waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is. Een noemenswaardig verschil. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u 18 jaar oud te zijn en 17 jaar oud toen u aankwam in België (CGVS, p. 6). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog iets wou zeggen over het leeftijdsonderzoek verklaarde u er niks op te kunnen zeggen en niks meer zei omdat het een beslissing van de overheid betrof (CGVS, p. 6). Volgens uw taskara was u 14 jaar oud in 1398 (in westerse kalender 2019-2020). Dit kan niet kloppen gelet het resultaat van het leeftijdsonderzoek. Dit werpt bijgevolg ook twijfels op over de authenticiteit van uw taskara. Hoe dan ook kan uw taskara niet weerhouden worden als een afdoende bewijs van de door u aangegeven leeftijd. Zo blijkt uit objectieve informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, hetgeen de bewijswaarde van Afgaanse documenten danig relativeert. De vaststelling dat u de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent geeft blijk van bedrieglijke intenties en ondergraaft uw algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede slaagde u er niet in om de redenen waarom u Afghanistan ontvluchtte aannemelijk te maken. Zo wist u het CGVS niet te overtuigen van de waarheidsgetrouwheid van het vluchtrelaas dat u voor de Belgische asielinstanties vooropstelde.

Allereerst kan er opgemerkt worden dat u plots totaal andere verklaringen aflegde over de reden van uw vertrek en de omstandigheden hieromtrent. Zo verklaarde u bij DVZ niks over de spionage, de verklikking van uw oom en uw taak bij de controlepost (vragenlijst CGVS, nr. 5). U gaf daar louter de verklaringen omtrent de problemen die u kende omwille van de relatie met uw nicht en u zei ook dat dit de aanleiding gaf voor uw vertrek uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, nr. 5). Dat u plots nog andere asielmotieven toevoegde die maken dat u pas later na het probleem rond de relatie met uw nicht vertrok, zorgde ervoor dat uw volledige asielrelaas en de bijhorende tijdslijn niet meer kloppen hetgeen drastisch afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u niks vertelde over de spionage, de verklikking en uw taak bij de controlepost omdat vrienden in het centrum u hadden aangeraden hier niks over te zeggen omdat u anders zou teruggestuurd worden (CGVS, p. 22). Het is eerder vreemd dat u dacht dat u teruggestuurd zou worden omwille van deze asielmotieven. Zelfs indien u dit vreemd advies zou hebben gekregen, dan nog is het de verantwoordelijkheid van een verzoeker om internationale bescherming om vanaf het begin waarheidsgetrouwe en correcte verklaringen af te leggen ten overstaan van de asielinstanties. U bent hierin tekortgeschoten.

Ook wist u doorheen het parcours dat u aflegde voor de Belgische asielinstanties, geen eensluidende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw asielrelaas. Zo verklaarde u bij DVZ dat u zou zijn gevlucht drie maanden na de machtsovername en tijdens uw persoonlijk onderhoud zei u te zijn gevlucht op de dag van de machtsovername (vragenlijst CGVS, nr. 5; CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd ontkende u louter dat u dit zou verklaard hebben (CGVS, p. 22). Dit is echter niet afdoende aangezien u ook duidelijk bij de vragen naar uw reisroute bij DVZ verklaarde ongeveer drie maanden en zes dagen voor uw aankomst in

België te zijn vertrokken uit Afghanistan (verklaring DVZ, nr. 33). Enige miscommunicatie hieromtrent is bijgevolg uitgesloten. Bij DVZ vermeldde u ook dat uw beide ouders nog in Afghanistan woonden en tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u plots dat uw vader zou zijn vermist sinds de machtsovername (verklaring DVZ, nr. 13; CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd herhaalde u louter dat uw vader weldegelijk vermist is (CGVS, p. 23). Ook dit is niet afdoende aangezien u zowel bij DVZ als bij uw aanmelding verklaarde dat uw vader nog in Banda woonde (verklaring DVZ, nr. 13; fiche NBMV). U gaf op deze manier geen zicht op de reële situatie van uw vader wat van belang is aangezien u verklaarde dat ook uw vader redenen had om te vluchten uit Afghanistan. Dergelijke tegenstrijdigheden plaatsen dan ook vraagtekens bij uw geloofwaardigheid.

Verder is het bezoek aan uw oom op de avond van de spionage onaannemelijk. Zo was uw vader al heel uw leven zeer strikt inzake uw verplaatsingen buitenshuis. Hij wou namelijk niet dat u naar school ging, u mocht niet naar het huis van uw oom waar uw nicht woonde en hij had schrik waardoor u binnen moest blijven (CGVS, p. 7-9, 19). Toch besliste u om op een avond naar het huis van uw oom te gaan aangezien u dacht dat uw vader er niets op tegen zou hebben aangezien het zijn broer was (CGVS, 21-22). Dit is echter vreemd aangezien uw vader duidelijk wel problemen had met dergelijke bezoeken aangezien u ook al niet naar het huis van uw andere oom mocht gaan. Daarenboven liet uw oom normaalgezien nooit iemand toe in zijn huis en dit volgens u waarschijnlijk omwille van zijn banden met de taliban (CGVS, p. 21). Daarnaast wist uw oom van de job van uw vader, maar toch besliste hij om u toe te laten in zijn huis en u zelfs te laten slapen (CGVS, p. 21). Ook dit vormt een vreemd aspect inzake uw verklaringen aangezien uw oom ook nog eens besliste om gevoelige informatie te delen rond zijn talibanactiviteiten via de walkie talkie terwijl u daar bleef overnachten (CGVS, p. 10). Ook was u bang om terug te keren naar huis ook al lag uw huis slechts op vijf minuten wandelafstand (CGVS, p. 21). Hierbij was het vreemd dat uw oom niet besliste om u zelf naar huis te brengen aangezien hij niet gesteld was op bezoek in zijn huis en duidelijk nog werk had rond zijn activiteiten voor de taliban. Dergelijke reeks aan vreemde gedragingen van zowel u als uw oom zijn daarom zeer onaannemelijk en bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw spionage.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u op eigen initiatief uw oom gaat verklikken bij de controlepost. Zo besliste u om zonder voorafgaand overleg klacht te gaan indienen bij een controlepost die op anderhalf uur wandelen lag (CGVS, p. 22). Dit is vreemd aangezien uw vader zelf werkte voor een controlepost en u hem niet om advies vroeg of hem de klacht liet afhandelen (CGVS, p. 11). Ook mede gelet de sterke patriarchale maatschappij is het eerder onwaarschijnlijk dat een volgens u minderjarig lid van een gezin alleen klacht gaat indienen tegen de taliban zonder voorgaand overleg met de vader in de Afghaanse context aangezien het grote belang van het vaderlijk gezag.

Ook wordt er geen geloof gehecht aan het door u vooropgestelde profiel van uw vader. Zo vermeldde u plotsklaps tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw vader tewerkgesteld was in een controlepost terwijl u hier eerder bij DVZ nog niks over verklaarde en nu ineens wel een hele stapel documenten kon neerleggen hieromtrent (vragenlijst CGVS, nr. 5). Echter wist amper tot geen informatie te verschaffen over de documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader (CGVS, p. 15-17). U kon louter uitleggen dat de documenten zijn rang en positie aantoonde en hij verantwoordelijk was voor de radiocommunicatie (CGVS, p. 16-17). Ook over een foto van een promotie van uw vader kon u niet zeggen tot wat hij gepromoveerd was (CGVS, p. 17). Daarnaast legde u foto's neer van uw vader D. M. N., maar op de borst van de afgebeelde persoon staat daarentegen de naam A. vermeld. Ook bleek uw vader uit de foto's die u neerlegde de rang sergeant first class te hebben, maar u kan louter zeggen dat hij verantwoordelijk was voor de radiocommunicatie (CGVS, p. 16). Uit de certificaten die u neerlegde bleek dat uw vader leiding gaf, maar ook hier zei u niks over (CGVS, p. 15-17). Verder zijn er schrijffouten te vinden in de documenten die u voorlegde. Het is zeer vreemd dat u omtrent de job van uw vader en de bijhorende documenten zeer oppervlakkige en inconsistente verklaringen wist af te leggen aangezien u enkele maanden zelf aanwezig zou zijn geweest in de controlepost van uw vader en er dus kan verwacht kan worden dat u hieromtrent over meer informatie beschikt. Daarnaast legde u ook een foto neer van u, uw broer en uw vader. Echter is het zeer opvallend dat deze foto bewerkt is aangezien uw foto hier duidelijk op werd geplakt. U legde namelijk exact dezelfde foto voor van uw vader en uw broer, maar dan zonder u hierop afgebeeld. Ook kon u uw familieband niet aannemelijk maken door de foto van uw en uw broer aangezien de afgebeelde persoon hier niet dezelfde is als op de vorige afbeelding. Dit ondermijnt bijgevolg uw familieband met de afgebeelde persoon en de door u vooropgestelde functie van uw vader, alsook de documenten die u hieromtrent neerlegde. Er kunnen ook ernstige twijfels worden geplaatst bij uw algehele geloofwaardigheid aangezien u hiermee trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden.

Tevens zijn uw verklaringen over uw tewerkstelling bij de controlepost bijgevolg niet geloofwaardig. Door het ontbreken aan een geloofwaardige context waarbij uw verblijf in de controlepost noodzakelijk was voor uw veiligheid kan er namelijk geen geloof worden gehecht aan de taken die u daar bijgevolg uitvoerde. Ook de badge die u neerlegde wist uw verklaringen niet recht te trekken. Zo dateert uw badge van 13/04/2018 terwijl u uw taken in de controlepost zes tot acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan aanvatte. Hieruit blijkt

opnieuw dat u er niet voor achteruitdeinst om bedrieglijke bewijsstukken neer te leggen en bevestigt nogmaals de bedenkelijke bewijswaarde van de andere documenten die u neerlegde. Uit de beschikbare informatie blijkt daarenboven dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude. Hierbij moet worden benadrukt dat een dergelijke badge op eenvoudige wijze kan worden gefabriceerd. U legde bovendien slechts een kopie neer waarvan de bewijswaarde sowieso al gering is.

Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan bovenstaande asielmotieven. Daarnaast wisten ook uw verklaringen omtrent de relatie met uw nicht en de daaruit volgende problemen niet te overtuigen en wel hierom.

Ten eerste kende de relatie met uw nicht een zeer vreemd verloop. Zo hebben jullie maar twee keer met elkaar gepraat tijdens jullie relatie waarbij ze de eerste keer gewoon zei dat ze u graag zag en jullie de tweede keer onmiddellijk seks hadden (CGVS, p. 18-19). Ook voor jullie relatie hebben jullie over niks anders gepraat dan dat ze u leuk vond en u zei dat ze dat niet mocht zeggen (CGVS, p. 19). Verder verklaarde u geen interesse te hebben in haar aangezien u hiervoor nog niet klaar zou zijn geweest (CGVS, p. 19). U kon daarnaast op geen andere manier opmaken dat ze interesse had in u buiten dat ze zei dat ze u graag zag en voor de rest zei ze niks anders tegen u (CGVS, p. 19). Daarenboven had u geen idee hoe uw nicht bij jullie thuis kon komen en welk excuus ze hier eventueel voor had (CGVS, p. 19). Er is dus op geen enkele manier sprake van een opbouwende relatie met enige diepgang. U was namelijk niet geïnteresseerd, jullie hadden amper tot geen inhoudelijke gesprekken en het initiatief kwam enkel van haar kant. Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat u op deze manier tot seksuele betrekkingen zou zijn overgegaan.

Bijkomend is dergelijke relatie een zeer groot risico in de Afghaanse context. Uit de beschikbare informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt namelijk dat er zeer ernstige straffen staan op zina. Het is daarom zeer vreemd dat uw nicht het risico zou nemen om een relatie te starten en over te gaan tot seksuele betrekkingen als u daarin totaal geen interesse toonde (CGVS, p. 19). Daarenboven is het zeer onaannemelijk dat jullie amper rekening hielden met het mogelijk ontdekt worden door anderen. Zo hadden jullie seks aan een boom bij de voordeur terwijl er andere mensen thuis waren (CGVS, p. 20). Uw verklaringen dat het toen donker was en er daardoor niemand jullie kon zien is zeer miniem qua voorzorgen om zo niet ontdekt te worden (CGVS, p.20). Rekening houdend met de strikte scheiding tussen mannen en vrouwen binnen de Afghaanse samenleving en de mogelijke gevolgen bij een inbreuk op de verwachtingen binnen de pashtunwali, is het daarenboven onaannemelijk dat jullie dergelijke relatie zouden hebben gehad. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de door u vooropgestelde asielmotieven met betrekking tot de relatie met uw nicht.

Tot slot rijzen er enkele vragen omtrent de uitkomst van de bemiddeling. Zo kwam u ervan af met een boete aangezien u te jong zou zijn geweest en niet zou beseft hebben wat u deed (CGVS, p. 12). Rekening houdend met het leeftijdsonderzoek zou u echter al ouder zijn geweest dan u verklaarde en komt het echter niet meer plausibel over dat u niet verantwoordelijk zou zijn gesteld voor uw acties. Er kan namelijk van iemand die negentien jaar oud is, en gelet op de ondergrens van het leeftijdsonderzoek minstens zeventien jaar oud, verwacht worden dat hij weet dat dergelijke contacten verboden zijn. Bijgevolg bevestigt dit nogmaals dat de relatie die u zou hebben gehad met uw nicht als ongeloofwaardig kan worden beoordeeld.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bijgevolg na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd

Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. De door u neergelegde documenten, namelijk een kopie van uw taskara, een kopie van uw badge, een foto van uw broer en uw vader, een foto van uw vader en u, een kopie van de documenten m.b.t. de tewerkstelling van uw vader, een foto van uw vader en zijn collega's, een foto van uw vader met nieuwe collega's, een foto van uw vader bij zijn promotie, foto's van uw vader, een kopie van uw bankkaart, een foto van u en uw jongere broer, een foto van uw vader en uw broer, een origineel attest van een hoofdwonde die u opliep en originele loonbrieven en contracten m.b.t. uw tewerkstelling in België, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

De kopie van uw taskara, de kopie van uw badge, de foto van uw broer en uw vader, de foto van uw vader en u, de kopie van de documenten m.b.t. de tewerkstelling van uw vader, de foto van uw vader en zijn collega's, de foto van uw vader met nieuwe collega's, de foto van uw vader bij zijn promotie, de foto's van uw vader en de kopie van uw bankkaart werden hierboven reeds besproken. De foto van u en uw jongere broer toont louter aan dat u samen op de foto staat met uw jongere broer waarvan u verder geen andere foto's neerlegde die de band met uw vader kunnen aantonen. Het origineel attest van de hoofdwonde die u opliep toont louter

aan dat u een hoofdwonde opliep, maar geeft geen zicht op de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. Ook legde u hieromtrent geen enkel bewijs neer van een hospitalisatie in Afghanistan. Daarnaast vloeien uw verklaringen omtrent het oplopen van deze hoofdwonde voort uit ongeloofwaardig bevonden verklaringen waardoor u geen zicht gaf op de werkelijke omstandigheden waarin u deze hoofdwonde opliep. Tot slot tonen uw originele loonbrieven en contracten m.b.t. uw tewerkstelling in België louter aan dat u werkt in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 11 maart 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

De advocaat van de verzoekende partij repliceert op uitgebreide wijze op de aanvullende nota neergelegd door het CGVS. Zo wijst ze o.m. op het arrest nr. 297 075 van 14 november 2023 van de Raad waarbij de beslissing van het CGVS werd vernietigd omdat de informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan niet recent genoeg was en omdat de veiligheidssituatie enkel in het algemeen werd onderzocht zonder differentiatie tussen de verschillende provincies. Zij stelt dat de in de aanvullende nota vermelde rapporten van december 2023 en juni 2023 nog steeds niet tegemoetkomen aan de inhoud van dit arrest. Zij stelt dat uit deze rapporten wel blijkt dat het willekeurig geweld is toegenomen doch dat er geen specifieke informatie is over de verschillen tussen de provincies. Zij geeft tevens aan dat uit de COI Focus Afghanistan over de Migratiebewegingen sinds de machtsovername, niet kan afgeleid worden dat vanuit het Westen veilig kan teruggekeerd worden naar Afghanistan, waar zij ook wijst op de verwestering. Zij stelt dat de weinige gedwongen terugkeerders vanuit het westen (Frankrijk, België en USA) personen betroffen die veroordeeld waren wegens terrorisme, zodat het niet gaat om verwesterde profielen. Zij wijst er verder op dat uit de cijfers blijkt dat er wel sprake is van vrijwillige terugkeer, dat dit volgens het UNHCR gaat om ongeveer 6000 uit Iran, 300 uit Pakistan en 23 uit niet-buurlanden, waarbij dus niet kan afgeleid worden dat dit om westerse landen zou gaan en dat er geen weet is van vrijwillige terugkeer uit het Westen. Zij stelt voorts dat nog steeds wordt verwezen naar Dr. Schultz terwijl deze info reeds dateert van 2022.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats

had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

De Dienst Voogdij van de FOD Justitie heeft na medisch onderzoek de geboortedatum van verzoeker gecorrigeerd: *"Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 11 april 2022 werd geconcludeerd dat u 20.8 jaar was met een standaarddeviatie van 1.7 jaar."* Dit medisch onderzoek is uitgevoerd conform artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6, 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de voogdijwet). Deze wet stelt dat medisch onderzoek het definitieve bewijsmiddel vormt voor leeftijdsbepaling bij twijfel. Krachtens artikel 25.5 van de Procedurerichtlijn is het mogelijk om via medisch onderzoek de leeftijd van een individu vast te stellen. Het onderzoek heeft uitgewezen dat de verzoeker ten tijde van de beoordeling 21,2 jaar oud was, met een mogelijke afwijking van 1,9 jaar. Overeenkomstig artikel 7, §3 van de voogdijwet, is de meest gunstige leeftijd voor de verzoeker aangenomen. Verzoeker werd op de hoogte gesteld van de mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, zoals voorgeschreven door artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Verzoeker heeft nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om de wetgeving te toetsen aan verzoekers kritiek. De beslissing tot bepaling van de leeftijd werd genomen op grond van artikel 7 van de voogdijwet, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier geen rechtsmacht over heeft. Deze beslissing werd niet vernietigd door de Raad van State en moet dan ook worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet. Dat de verzoeker onjuiste verklaringen over zijn leeftijd heeft afgelegd, kan redelijkerwijs worden gezien als een negatieve indicatie bij de algehele beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Verzoeker laat bovendien volgend motief ongemoeid: *"De vaststelling dat u de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent geeft blijk van bedrieglijke intenties en ondergraaft uw algehele geloofwaardigheid."*

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat zijn oom waarschijnlijk niet al te veel rekening hield met verzoeker, omwille van zijn jonge leeftijd. Daarom dacht zijn oom waarschijnlijk dat verzoeker toch niet zou klikken.

Met dit betoog weerlegt verzoeker de pertinente vaststellingen van verweerder dat hij plots totaal andere verklaringen aflegde over de reden van zijn vertrek en de omstandigheden hieromtrent: *"Zo verklaarde u bij DVZ niks over de spionage, de verklikking van uw oom en uw taak bij de controlepost (vragenlijst CGVS, nr. 5). U gaf daar louter de verklaringen omtrent de problemen die u kende omwille van de relatie met uw nicht en u zei ook dat dit de aanleiding gaf voor uw vertrek uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, nr. 5). Dat u plots*

nog andere asielmotieven toevoegde die maken dat u pas later na het probleem rond de relatie met uw nicht vertrok, zorgde ervoor dat uw volledige asielrelaas en de bijhorende tijdslijn niet meer kloppen hetgeen drastisch afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u niks vertelde over de spionage, de verklaring en uw taak bij de controlepost omdat vrienden in het centrum u hadden aangeraden hier niks over te zeggen omdat u anders zou teruggestuurd worden (CGVS, p. 22). Het is eerder vreemd dat u dacht dat u teruggestuurd zou worden omwille van deze asielmotieven. Zelfs indien u dit vreemd advies zou hebben gekregen, dan nog is het de verantwoordelijkheid van een verzoeker om internationale bescherming om vanaf het begin waarheidsgetrouwe en correcte verklaringen af te leggen ten overstaan van de asielinstanties. U bent hierin tekortgeschoten.”

Verzoeker betoogt dat de controlepost van zijn vader op grote afstand was van de controlepost waar verzoeker naartoe ging. Dat is dan ook de reden dat hij niet eerst aan zijn vader advies heeft gevraagd.

Met dit betoog weerlegt verzoeker de pertinente vaststelling en conclusie niet: *“Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u op eigen initiatief uw oom gaat verklikken bij de controlepost. Zo besliste u om zonder voorafgaand overleg klacht te gaan indienen bij een controlepost die op anderhalf uur wandelen lag (CGVS, p. 22). Dit is vreemd aangezien uw vader zelf werkte voor een controlepost en u hem niet om advies vroeg of hem de klacht liet afhandelen (CGVS, p. 11). Ook mede gelet de sterke patriarchale maatschappij is het eerder onwaarschijnlijk dat een volgens u minderjarig lid van een gezin alleen klacht gaat indienen tegen de taliban zonder voorgaand overleg met de vader in de Afghaanse context aangezien het grote belang van het vaderlijk gezag.”*

Verzoeker laat volgend pertinent motief ongemoeid: *“Ook wist u doorheen het parcours dat u aflegde voor de Belgische asielinstanties, geen eensluitende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw asielrelaas. Zo verklaarde u bij DVZ dat u zou zijn gevlucht drie maanden na de machtsovername en tijdens uw persoonlijk onderhoud zei u te zijn gevlucht op de dag van de machtsovername (vragenlijst CGVS, nr. 5; CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd ontkende u louter dat u dit zou verklaard hebben (CGVS, p. 22). Dit is echter niet afdoende aangezien u ook duidelijk bij de vragen naar uw reisroute bij DVZ verklaarde ongeveer drie maanden en zes dagen voor uw aankomst in België te zijn vertrokken uit Afghanistan (verklaring DVZ, nr. 33). Enige miscommunicatie hieromtrent is bijgevolg uitgesloten. Bij DVZ vermeldde u ook dat uw beide ouders nog in Afghanistan woonden en tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u plots dat uw vader zou zijn vermist sinds de machtsovername (verklaring DVZ, nr. 13; CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd herhaalde u louter dat uw vader weldegelijk vermist is (CGVS, p. 23). Ook dit is niet afdoende aangezien u zowel bij DVZ als bij uw aanmelding verklaarde dat uw vader nog in Banda woonde (verklaring DVZ, nr. 13; fiche NBMV). U gaf op deze manier geen zicht op de reële situatie van uw vader wat van belang is aangezien u verklaarde dat ook uw vader redenen had om te vluchten uit Afghanistan. Dergelijke tegenstrijdigheden plaatsen dan ook vraagtekens bij uw geloofwaardigheid.”*

Verweerder stelt dat verzoekers bezoek aan zijn oom op de avond van de spionage onaannemelijk is: *“Zo was uw vader al heel uw leven zeer strikt inzake uw verplaatsingen buitenshuis. Hij wou namelijk niet dat u naar school ging, u mocht niet naar het huis van uw oom waar uw nicht woonde en hij had schrik waardoor u binnen moest blijven (CGVS, p. 7-9, 19). Toch besliste u om op een avond naar het huis van uw oom te gaan aangezien u dacht dat uw vader er niets op tegen zou hebben aangezien het zijn broer was (CGVS, 21-22). Dit is echter vreemd aangezien uw vader duidelijk wel problemen had met dergelijke bezoeken aangezien u ook al niet naar het huis van uw andere oom mocht gaan. Daarenboven liet uw oom normaalgezien nooit iemand toe in zijn huis en dit volgens u waarschijnlijk omwille van zijn banden met de taliban (CGVS, p. 21). Daarnaast wist uw oom van de job van uw vader, maar toch besliste hij om u toe te laten in zijn huis en u zelfs te laten slapen (CGVS, p. 21). Ook dit vormt een vreemd aspect inzake uw verklaringen aangezien uw oom ook nog eens besliste om gevoelige informatie te delen rond zijn talibanactiviteiten via de walkie talkie terwijl u daar bleef overnachten (CGVS, p. 10). Ook was u bang om terug te keren naar huis ook al lag uw huis slechts op vijf minuten wandelafstand (CGVS, p. 21). Hierbij was het vreemd dat uw oom niet besliste om u zelf naar huis te brengen aangezien hij niet gesteld was op bezoek in zijn huis en duidelijk nog werk had rond zijn activiteiten voor de taliban. Dergelijke reeks aan vreemde gedragingen van zowel u als uw oom zijn daarom zeer onaannemelijk en bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw spionage.”*

Dit motief vindt steun in het dossier en wordt bijgetreden door de Raad.

De Raad volgt de vaststelling van verweerder dat er geen geloof wordt gehecht aan het vooropgestelde profiel van verzoekers vader: *“Zo vermeldde u plotsklaps tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw vader tewerkgesteld was in een controlepost terwijl u hier eerder bij DVZ nog niks over verklaarde en nu ineens wel een hele stapel documenten kon neerleggen hieromtrent (vragenlijst CGVS, nr. 5). Echter wist amper tot geen informatie te verschaffen over de documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader (CGVS, p. 15-17). U kon louter uitleggen dat de documenten zijn rang en positie aantoonden en hij verantwoordelijk was voor de radiocommunicatie (CGVS, p. 16-17). Ook over een foto van een promotie van*

uw vader kon u niet zeggen tot wat hij gepromoveerd was (CGVS, p. 17). Daarnaast legde u foto's neer van uw vader D. M. N., maar op de borst van de afgebeelde persoon staat daarentegen de naam A. vermeld. Ook bleek uw vader uit de foto's die u neerlegde de rang sergeant first class te hebben, maar u kan louter zeggen dat hij verantwoordelijk was voor de radiocommunicatie (CGVS, p. 16). Uit de certificaten die u neerlegde bleek dat uw vader leiding gaf, maar ook hier zei u niks over (CGVS, p. 15-17). Verder zijn er schrijffouten te vinden in de documenten die u voorlegde. Het is zeer vreemd dat u omtrent de job van uw vader en de bijhorende documenten zeer oppervlakkige en inconsistente verklaringen wist af te leggen aangezien u enkele maanden zelf aanwezig zou zijn geweest in de controlepost van uw vader en er dus kan verwacht kan worden dat u hieromtrent over meer informatie beschikt. Daarnaast legde u ook een foto neer van u, uw broer en uw vader. Echter is het zeer opvallend dat deze foto bewerkt is aangezien uw foto hier duidelijk op werd geplakt. U legde namelijk exact dezelfde foto voor van uw vader en uw broer, maar dan zonder u hierop afgebeeld. Ook kon u uw familieband niet aannemelijk maken door de foto van uw en uw broer aangezien de afgebeelde persoon hier niet dezelfde is als op de vorige afbeelding. Dit ondermijnt bijgevolg uw familieband met de afgebeelde persoon en de door u vooropgestelde functie van uw vader, alsook de documenten die u hieromtrent neerlegde. Er kunnen ook ernstige twijfels worden geplaatst bij uw algehele geloofwaardigheid aangezien u hiermee trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden."

Verzoeker betoogt dat hij wenst te benadrukken dat hij tegen zijn nicht uitdrukkelijk had gezegd dat zij het niet mocht zeggen. Alsook ging verzoeker ervan uit dat niemand hen kon zien terwijl ze de liefde bedreven, omdat het donker was.

Met dit betoog weerlegt verzoeker de vaststelling van verweerder de relatie met zijn nicht een zeer vreemd verloop kende: *"Zo hebben jullie maar twee keer met elkaar gepraat tijdens jullie relatie waarbij ze de eerste keer gewoon zei dat ze u graag zag en jullie de tweede keer onmiddellijk seks hadden (CGVS, p. 18-19). Ook voor jullie relatie hebben jullie over niks anders gepraat dan dat ze u leuk vond en u zei dat ze dat niet mocht zeggen (CGVS, p. 19). Verder verklaarde u geen interesse te hebben in haar aangezien u hiervoor nog niet klaar zou zijn geweest (CGVS, p. 19). U kon daarnaast op geen andere manier opmaken dat ze interesse had in u buiten dat ze zei dat ze u graag zag en voor de rest zei ze niks anders tegen u (CGVS, p. 19). Daarenboven had u geen idee hoe uw nicht bij jullie thuis kon komen en welk excuus ze hier eventueel voor had (CGVS, p. 19). Er is dus op geen enkele manier sprake van een opbouwende relatie met enige diepgang. U was namelijk niet geïnteresseerd, jullie hadden amper tot geen inhoudelijke gesprekken en het initiatief kwam enkel van haar kant. Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat u op deze manier tot seksuele betrekkingen zou zijn overgegaan. Bijkomend is dergelijke relatie een zeer groot risico in de Afghaanse context. (...)"*

Verweerder besluit dat er enkele vragen rijzen omtrent de uitkomst van de bemiddeling: *"Zo kwam u ervan af met een boete aangezien u te jong zou zijn geweest en niet zou beseft hebben wat u deed (CGVS, p. 12). Rekening houdend met het leeftijdsonderzoek zou u echter al ouder zijn geweest dan u verklaarde en komt het echter niet meer plausibel over dat u niet verantwoordelijk zou zijn gesteld voor uw acties. Er kan namelijk van iemand die negentien jaar oud is, en gelet op de ondergrens van het leeftijdsonderzoek minstens zeventien jaar oud, verwacht worden dat hij weet dat dergelijke contacten verboden zijn. Bijgevolg bevestigt dit nogmaals dat de relatie die u zou hebben gehad met uw nicht als ongeloofwaardig kan worden beoordeeld."*

De Raad treedt dit pertinent motief bij.

Door nog uiteen te zetten dat *"zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten"* – een bemerking waarmee de Raad niets kan aanvangen – toont hij niet aan dat verweerder onredelijk tot het besluit kwam dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summiere post factum-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ter terechtzitting stelt verzoeker nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn “verwestering”.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeler dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij een praktiserende moslim is en dat hij minder dan twee jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

In de beslissing wordt terecht gesteld:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geëld dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vreezen dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering.

Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdlyk concludeerde dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, dat geen precedentswaarde heeft, leidt niet tot een ander besluit.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan January 2023) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC